

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1112/2564

พนักงานอัยการจังหวัดชัยภูมิโจทก์ นางสาว ฉ.โจทก์ร่วม นาง ก. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 266, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 76

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อสิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานฉ้อโกงระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) เพราะโจทก์ร่วมถอนคำร้องทุกข์ยอมทำให้คำขอในส่วนแพ่งของโจทก์และโจทก์ร่วมที่ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินแก่โจทก์ร่วมตกไปด้วย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 264, 265, 266, 268, 341 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือชดใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 500,000 บาท แก่ผู้เสียหาย นับโทษจำเลยทั้งสองต่อจากโทษจำคุกของจำเลยทั้งสองในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 264/2560 ของศาลชั้นต้น และริบถอนคดีที่ดินปลอมของกลาง ระหว่างพิจารณานางสาวฉวีวรรณ ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษา โจทก์ร่วมแถลงว่าได้รับชดใช้ค่าเสียหายจากจำเลยทั้งสองครบถ้วนและเป็นที่ยอมรับแล้ว ขอลงคำร้องทุกข์จำเลยทั้งสอง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเฉพาะข้อหาร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264, 265, 266 (1), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264, 265, 266 (1), 83 ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการ และฐานร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอม จำเลยทั้งสองเป็นผู้ร่วมกันปลอมและใช้เอกสารดังกล่าว จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารสิทธิอันเป็นเอกสารราชการปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (1) แต่กระหนเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุกคนละ 3 ปี และปรับคนละ 30,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน และปรับคนละ 15,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี คำนวณความประพฤติจำเลยทั้งสองมีกำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยทั้งสองไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 36 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่ถูก ที่แก้ไขใหม่) ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) ส่วนที่โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองต่อจากโทษจำคุกของจำเลยทั้งสองในคดีอาญาหมายเลขดำที่

264/2560 ของศาลชั้นต้นนั้น ปรากฏว่าคดีดังกล่าวศาลรอลงโทษจึงนับโทษต่อไม่ได้ ให้ยกคำขอและริบไฉนที่ดินปลอมของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก (เดิม), 265 (เดิม), 266 (1), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก (เดิม), 265 (เดิม), 266 (1), 83 จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกคนละ 1 ปี ไม่ลดโทษปรับ ไม่รอลงโทษจำคุก และไม่คุ้มครองความประพฤติจำเลยทั้งสอง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองเป็นเพียงนายหน้า ไม่มีความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญที่จะทำปลอมโฉนดที่ดินให้เหมือนจริงจนถึงขนาดนำไปใช้จนโจทก์ร่วมหลงเชื่อว่าโฉนดที่ดินที่มีผู้นำมาวางเป็นประกันเงินกู้แก่โจทก์ร่วมเป็นโฉนดที่แท้จริง ทำนองว่าจำเลยทั้งสองไม่ได้ร่วมทำปลอมโฉนดที่ดินและใช้โฉนดที่ดินปลอมตามฟ้องนั้น เห็นว่า ชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองถอนคำให้การเดิมที่ปฏิเสธเป็นให้การรับสภาพตามฟ้อง ข้ออ้างของจำเลยทั้งสองดังกล่าว นอกจากจะเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพแล้ว ยังเป็นการยกข้อเท็จจริงใหม่ขึ้นมากล่าวอ้างในชั้นฎีกาที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นปัญหาที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งมิใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย เมื่อจำเลยที่ 1 ฎีกาเพียงขอให้รอลงโทษ ส่วนจำเลยที่ 2 ฎีกาขอให้ลงโทษในสถานเบาและรอลงโทษ เห็นสมควรวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 2 ในข้อแรกก่อนแล้วจึงวินิจฉัยฎีกาข้อสุดท้ายไปพร้อมฎีกาของจำเลยที่ 1 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อแรกว่า มีเหตุที่จะลงโทษจำเลยที่ 2 ในสถานเบาหรือไม่ เห็นว่า โทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 266 (1) ที่ศาลล่างทั้งสองนำมาปรับบทลงโทษจำเลยที่ 2 นั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วางโทษจำคุกจำเลยที่ 2 ก่อนลดโทษจำคุก 2 ปี นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 แล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะลงโทษเบาลงกว่านี้ และขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 2 อายุกว่ายี่สิบปีไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะลดมาตราส่วนโทษให้ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่มีเพียงข้อเดียวไปพร้อมกับฎีกาข้อสุดท้ายของจำเลยที่ 2 ว่า มีเหตุสมควรที่จะรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า โฉนดที่ดินเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการที่ออกให้โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานในการแสดงการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน การที่จำเลยที่ 2 กับพวกร่วมกันทำปลอมโฉนดที่ดินขึ้นทั้งฉบับ นับว่าก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงแก่ทางราชการแล้ว ยังทำให้ผู้พบเห็นโฉนดที่ดินที่ทางราชการออกให้แก่เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินขาดความเชื่อมั่นอันมีผลกระทบต่อการนำไปใช้เป็นหลักประกันในการทำธุรกรรมต่าง ๆ และระบบเศรษฐกิจของประเทศ พฤติการณ์แห่งคดีนี้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยทั้งสองจะมีภาระต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาในฎีกา ก็ล้วนแต่เป็นภาระมีผู้ที่อยู่ในสถานะเช่นจำเลยทั้งสองก็มีภาระไม่ต่างจากจำเลยทั้งสอง ส่วนที่จำเลยทั้งสองขอใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมก็เป็นสิทธิของโจทก์ร่วมที่พึงจะได้รับชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำของจำเลยทั้งสองอยู่แล้ว รวมไปถึงที่จำเลยทั้งสองไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน ก็ไม่มีเหตุสมควรที่จะปรานีด้วยการรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ใช้ดุลพินิจไม่รอ

การลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยทั้งสอง ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น
อนึ่ง เมื่อสิทธินำคดีอาญามาฟ้องในความผิดฐานฉ้อโกงระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 39 (2) ย่อมทำให้คำขอในส่วนแบ่งของโจทก์และโจทก์ร่วมที่ขอให้จำเลย
ทั้งสองร่วมกันคืนเงิน 500,000 บาท แก่โจทก์ร่วมตกไปด้วย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่
เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ยกคำขอของ
โจทก์ที่ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือชดใช้เงินที่ยังไม่ได้คืน 500,000 บาท แก่โจทก์ร่วม
นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3

องค์คณะ

ไชยพล สุรวงษ์สิน · เจริญรัตน์ ธรรมคุณ · ศิริชัย ศิริชื่นวิจิตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1112/2564>